

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Jaroslavem Škopkem ve věci

žalobce: J. F., nar. X, státní příslušnost X, P.,
zastoupeného JUDr. Veronikou Pupalovou, advokátkou, Májová 606/35,
350 02 Cheb,
proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, nám. Hrdinů 1634/3,
140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2024, č.j. MV-41460-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

- 1. Žalobou ze dne 22. 5. 2024, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2024, č.j. MV-41460-4/SO-2024

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

(dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 10. 1. 2024, č.j. OAM-13954-18/ZR-2023 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) (výrok I.); podle § 77 odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR (výrok II.). Povolení k trvalému pobytu bylo žalobci zrušeno proto, že mimo území ČR pobýval po dobu delší než 12 měsíců (konkrétně od 13. 5. 2020 do 28. 11. 2022).

2. Pobyt cizinců na území ČR je upraven v zákoně o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobce v úvodu žaloby označil stěžejní důvody, kvůli nimž brojil proti napadenému rozhodnutí.
 - i. Žalovaná při svém rozhodování postupovala chybně, když dosud zjištěný skutkový stav neobstojí, neboť tu jsou další skutečnosti nebo jiné důkazy, které nebyly dosud uplatněny;
 - ii. Žalovaná i prvoinstanční správní orgán nesprávně vyhodnotily dopady rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života;
 - iii. Žalovaná rozhodovala v rozporu s ustálenými zákonnými zásadami, resp. též i s ustálenou judikaturou.
4. Žalobce disponoval povolením k trvalému pobytu na území ČR od roku 2009, tj. bezmála 15 let. Nikdy nebyl vystaven problému s nedobrovolným odnětím takového pobytového oprávnění, obzvláště z důvodů dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobce nikdy nepopíral, že odcestoval do země svého původu dne 13. 5. 2020, tedy v době po první vlně celosvětové pandemie SARS-CoV-2. Prakticky do počátku roku 2021 nebyl schopen přicestovat zpět do ČR, když jednotlivé světové tzv. lockdowny masivně omezovaly cestování a v zemi jeho původu nebylo možné postoupit očkování v době, kdy již existovaly vakcíny.
6. Žalobce k dříve sdělenému doplnil, že *„(...) důvodem jeho pobytu v zemi jeho původu byla především překážka na jeho vůli zcela nezávislá. Jak klient sám dříve uvedl, jeho manželka měla vážné zdravotní problémy, které byl nucen intenzivně řešit v místě svého původu, když následně poté, co se zdravotní stav manželky klienta stabilizoval, odcestoval zpět do ČR. Pro podporu svého tvrzení zasílá klient prohlášení své ženy o situaci, která nastala.“* Žalobce předložil do správního řízení prohlášení své ženy, kde je uvedeno: *„V době mezi 5/20 – 11/22 byl můj manžel se mnou v Tunisu, na Djerbě, protože jsem měla těžké období. Trpěla jsem psychickými poruchami a byla v péči doktorů, doma jsem potřebovala pomoc. Měla jsem automobilovou nehodu.“*
7. Žalobce předpokládal, že prostřednictvím svého sdělení a následného odvolání do nepravomocného rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu dostatečně řádně označil závažný důvod, zejména závažné onemocnění osoby jemu blízké. Zároveň věřil, že naprostou upřímností z jeho strany dojde ke spravedlivému zhodnocení jeho nastalé životní situace a správně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

orgán rozhodne o zachování jeho pobytového oprávnění, když svým chováním zároveň nikdy nepůsobil *nic contra legem*.

8. Napadené rozhodnutí je navíc činěno zcela bez ohledu na dopad do žalobcova soukromého života. Případným výkonem rozhodnutí žalované dojde k citelnému zásahu do žalobcova soukromého života.
9. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že v řízení bylo dostatečně prokázáno, že v případě žalobce došlo prokazatelně k naplnění předpokladu pro odejmutí jeho pobytového oprávnění. Žalovaná po přezkoumání řešené věci vyhodnotila, zásadně pouze k tíži žalobce, že je třeba odejmout mu jeho pobytové oprávnění.
10. Žalovaná se v odůvodnění rozhodnutí s označenou skutečností vypořádala na úrovni vlastní úvahy, bez dostatečné komparace stavu s dopadem váhy rozhodnutí do soukromého života žalobce. Proti takovému postupu, jež je nesprávný, brojil žalobce již ve svém odvolání. V souvislosti s tím žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 5 Azs 125/2004-54, z něhož se podává: „*Skutkový stav, který je založen na dedukcích a úvahách správního orgánu o účelovosti tvrzení účastníka řízení, aniž jsou řádně zhodnoceny veškeré důkazy účastníkem nabízené, nelze považovat za prokázaný.*“
11. Jako přednostní důvod vedoucí k podání správní žaloby žalobce považoval naprosto neadekvátní, takřka likvidační dopad rozhodnutí žalované do jeho soukromého života.
12. Žalobce žije nezanedbatelnou část svého života na území ČR. Jeho soukromý život je zcela řádný a v souladu se standardem země a/nebo kontinentu, kde se rozhodl žít. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že vzhledem k tomu, že žalobce dostatečně neoznačil takové skutečnosti, které by prokazatelně omezovaly žalobcův soukromý život, není nucena přezkoumat tento stav.
13. Žalobce proto poukázal na sdělení svého zástupce ze dne 16. 10 2023, v jehož obsahu je dle názoru žalobce dostatečně zřetelně poukázáno na jistoty a budoucnost soukromého života žalobce, o který žalobce výkonem napadeného rozhodnutí bezesporu přijde.
14. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaná neměla zejména aplikovat ve svém odůvodnění stav, kdy nezohlední ničeho z uvedených tvrzení žalobce. Takovým závěrem došlo mimo procesní pochybení žalované také k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
15. Dle čl. 8 označené Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
16. V případě výkonu napadeného rozhodnutí dojde právě v důsledku porušení čl. 8 Úmluvy k narušení soukromého života žalobce, který až obecný pojem je historicky zužován celou řadou judikatury ESLP, např. v rozsudku ESLP ze dne 26. 3. 1985, stížnost č. 8978/80, ve věci X a Y vs. Nizozemí bylo konstatováno, že do soukromého života je třeba zařadit „*fyzickou a morální integritu jedince*“, kdy v případě žalobce, s ohledem na místo a čas a délku jeho pobytu na území ČR dojde jistě k citelnému narušení takového soukromého života žalobce.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

17. Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 24. 6. 2024, v němž nejprve zrekapitulovala stěžejní důvod vydání správních rozhodnutí. Žalobci bylo vydáno povolení k trvalému pobytu občana třetího státu – rezident s platností od 1. 12. 2009. Z žalobcova cestovního dokladu č. X a jeho čestného prohlášení ze dne 30. 11. 2022 bylo zjištěno, že žalobce v období od 13. 5. 2020 do 28. 11. 2022 pobýval nepřetržitě mimo území Evropské unie (dále jen „EU“), konkrétně v Tuniské republice. Prvoinstančním rozhodnutím bylo proto podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky od právní moci rozhodnutí.
18. Žalovaná trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, odůvodnění v části III., kde se dostatečně podrobně vyjádřila a v tomto vyjádření neshledala potřebu změny. Rovněž odkázala na spisový materiál. K námitce stran zdravotního stavu žalobcovy manželky odkázala žalovaná na stranu 5 napadeného rozhodnutí, kde se důkazům potvrzující vážný zdravotní stav žalobcovy manželky obsáhle věnovala. Stran dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná konstatovala, že zákon o pobytu cizinců v § 77 odst. 1 písm. c) neukládá správnímu orgánu hodnotit přiměřenost zásahu zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž v této věci odkázala na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zároveň na stranu 5 a 6 svého rozhodnutí, kde se otázce posuzování přiměřenosti věnovala.
19. Žalovaná nesouhlasila ani s názorem, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná v této věci odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 3 A 202/2019-57, kde se uvádí: *„Za výše popsaných okolností soud dospěl k závěru, že z údajů, které byly v rámci správního řízení zjištěny (viz výše), nelze usuzovat na nepřiměřený zásah rozhodnutí do rodinného či osobního života žalobce, který sám zachovává pasivní postoj k označení jakéhokoli konkrétního zásahu do jeho rodinného života (aniž by jej podpořil konkrétním důkazním prostředkem) a nečiní tak ani v podané žalobě. Pokud žalobce sám nijak nekonkretizuje, v čem by měl dopad napadeného rozhodnutí spočívat, nelze od správního orgánu očekávat, že by měl předvídat, zda a jaké jsou jeho rodinné či osobní poměry, zda došlo ke změnám v rodinném či osobním životě účastníka řízení, popř. se na ně dotazovat a účastníka nekonkrétním způsobem k doplnění tvrzení a důkazů v tomto směru vyzývat. Takový postup soud shledává zcela nevhodným a v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy s právem účastníka řízení na respektování soukromého a rodinného života. K přezkumu žalobcem uvedeného tvrzení, že žalobce na území České republiky pobývá podstatnou část svého života, zde realizuje veškeré společenské, rodinné, pracovní i osobní vazby, neposkytl žalobce soudu bližší údaje. Za těchto okolností nemohl soud přistoupit k posouzení žalobcem uvedených tvrzení.“* Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého života, obydlí a korespondence. Žalovaná nedospěla k závěru, že by v případě žalobce došlo k porušení Úmluvy.
20. Na základě výše uvedeného navrhla žalovaná žalobu podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

21. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

22. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
24. Soud při souhlasu obou stran sporu rozhodl o věci podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. bez jednání.
25. Žaloba není důvodná.
26. Žalobci bylo napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním zrušeno povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a podle § 77 odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR.
27. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.
28. Podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.
29. Není sporu o tom, že žalobce v období ode dne 13. 5. 2020 do dne 28. 11. 2022 pobýval nepřetržitě mimo území Evropské unie, konkrétně v Tuniské republice. Byla tak splněna základní podmínka pro aplikaci § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, totiž že cizinec – držitel povolení k trvalému pobytu opustil prostor Evropské unie na dobu delší než 12 měsíců.
30. Žalobce mohl zvrátit situaci ve svůj prospěch v případě, kdy by prokázal, že jeho nepřítomnost byla odůvodněna závažnými důvody. Zákon uvádí demonstrativní výčet takových závažných důvodů [viz užitě slovo „zejména“ v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců] - těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění, studium nebo odborné školení anebo pracovní vyslání do zahraničí.
31. Jistě si lze představit, že by takovým závažným důvodem mohla být nemožnost vrátit se z Tuniska do ČR (nebo na území EU) z důvodů mimořádné situace, jaká panovala ve světě z důvodů pandemie Covid-19 zejména v letech 2020 – 2022, kdy v určitých obdobích byla možnost cestovat výrazně ztížena, mnohdy i znemožněna. Žalobce sice tuto situaci zmínil, avšak netvrdil, že právě to byl onen závažný důvod, pro který se nemohl vrátit do ČR (EU) včas. Naopak, konstatoval, že zpět do ČR nebyl schopen přicestovat do počátku roku 2021. Omezení způsobená pandemií mu tedy podle jeho vlastních slov bránila v návratu zhruba 8 měsíců (13. 5. 2020 – počátek roku 2021), což znamená dostatečnou časovou rezervu pro návrat, aniž by bylo nutné aktivovat postup podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
32. Žalobce v žalobě i ve správním řízení akcentoval, že důvodem jeho pobytu v zemi původu byla překážka na jeho vůli nezávislá, a to manželčiny vážné zdravotní problémy. Budiž, i to by za určitých okolností mohlo být považováno za závažný důvod předvídaný § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Bylo ovšem na žalobci, aby toto tvrzení správnímu orgánu řádně a včas prokázal. To se ovšem nestalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

33. Žalobce sice předložil správnímu orgánu I. stupně manželčino prohlášení, avšak učiněné v arabštině. Přislíbil sice, že zajistí (a správnímu orgánu poskytne) ono prohlášení přeložené do češtiny, avšak neučinil tak ani po výzvě Ministerstva ze dne 17. 11. 2023, č.j. OAM-13954-17/ZR-2023 (žalobci doručena dne 1. 12. 2023). A stejně tak správnímu orgánu nepředložil (ani po výzvě ze dne 17. 11. 2023) lékařskou zprávu potvrzující manželčiny zdravotní obtíže, byť i to slíbil učinit. Proto Ministerstvo přistoupilo ke zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
34. Žalobce v žalobě vyjevil, že obsahem manželčina prohlášení bylo toto sdělení: *„V době mezi 5/20 – 11/22 byl můj manžel se mnou v Tunisu, na Djerbě, protože jsem měla těžké období. Trpěla jsem psychickými poruchami a byla v péči doktorů, doma jsem potřebovala pomoc. Měla jsem automobilovou nehodu.“* Zároveň vyslovil přesvědčení, že *„prostřednictvím svého sdělení a následného odvolání do nepravomocného rozhodnutí správního orgánu OAMP dostatečně řádně označil závažný důvod, zejména závažné onemocnění osoby jemu blízké.“*
35. Soud žalobcovo přesvědčení nesdílí a závěry správních orgánů považuje v tomto směru za správné.
36. Nebylo možné přijmout žalobní tvrzení, podle něhož *„žalovaná prakticky jako exekutor ex offio vykonala znění zákona, naprosto bez ohledu na konkrétní případ žalobce.“* Naopak, správní orgán projevil dostatečnou trpělivost a umožnil žalobci prokázat jeho tvrzení, jímž odůvodňoval více než dvouletou nepřítomnost v ČR (EU). Žalobce však zůstal naprosto nečinný a jediné, co správnímu orgánu sdělil, bylo, že (do dne vydání napadeného rozhodnutí) nedisponuje požadovanými důkazy pro svá tvrzení ohledně zdravotního stavu manželky. Podle svých slov se ho snažil získat, avšak nechtěl opustit ČR a celou věc řešil tzv. „na dálku“.
37. Ergo, nemůže být řeči o tom, že by žalobce jakkoliv prokázal, že tu byly na jeho straně závažné důvody, které by ospravedlnily jeho nepřítomnost v ČR (EU) tak, aby nedošlo k aplikaci § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobcova indolence nemůže být kladena k tíži správních orgánů, kterým nelze v tomto směru nic vytknout.
38. A stejně nelze správním orgánům ničeho vytknout stran namítaného nepřihlédnutí k dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
39. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, zabýval výkladem § 174a zákona o pobytu cizinců, v němž konstatoval, že toto ustanovení pouze vymezuje okolnosti, kterými se má správní orgán zabývat v těch případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, avšak nevyplývá z něj, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. V případě rušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců taková povinnost zákonem stanovena není, přičemž *„[s]kutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců.“* Stejně tak kasační instance uvedla v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č.j. 7 Azs 338/2016-39, že dopad rozhodnutí není nutné zkoumat ani v případech spadajících pod § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť u cizince pobývajícího mimo území ČR déle než 6 let *„nelze takový zásah ani legitimně předpokládat.“* Důvody pro zrušení platnosti povolení k pobytu jsou tudíž v § 77 zákona o pobytu

cizinců záměrně systematicky rozděleny do odst. 1 a 2 s ohledem na nezbytnost posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, přičemž v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„jsou vyjmenovány důvody, při jejichž splnění je zásah do soukromého nebo rodinného života cizince prakticky vyloučen.“*

40. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29, Nejvyšší správní soud potom výše uvedené závěry doplnil a mj. uvedl: *„[s]kutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“* Následně v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č.j. 5 Azs 46/2016-53, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„ve většině případů [spadajících pod § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců] lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem.“*
41. Chtěl-li žalobce v souzené věci „prolomit“ to, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí vydaného podle jeho § 77 odst. 1 písm. c) do rodinného a soukromého života, a to skrze čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, bylo i tu nezbytné, aby dostatečně tvrdil a především prokázal, že zde taková situace je.
42. Ani v tomto případě žalobce neobstál. Ustal totiž pouze na vágním tvrzení, že *„s ohledem na místo a čas a délku jeho pobytu na území ČR dojde sebestiště k citelnému narušení takového soukromého života žalobce“*, což doplnil informací o tom, že po návratu z Tuniska začal v ČR opět podnikat. Nic z toho ovšem ani nenaznačuje nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Žalobce sice namítal *„naprosto neadekvátní dopad rozhodnutí žalované do svého soukromého života, který dopad žalobce považuje za takřka likvidační“*, ale neuvedl (ani ve správním řízení, ani v řízení před soudem) žádná konkrétní svého soukromého a rodinného života (vazby osobní, ekonomické, sociální), aby soud mohl přezkoumat relevanci jeho tvrzení. Za takových okolností tak nelze ani v tomto směru správním orgánům cokoliv vytknout.
43. Soud neshledal žádná z žalobcem uvedených tvrzení důvodná, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

44. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. 6. 2025

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..